

Ján Adamus

13. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A

Ježiš povedal svojim apoštolom: „Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden. Kto neberie svoj kríž a nenasleduje ma, nie je ma hoden. Kto nájde svoj život, stratí ho, a kto stratí svoj život pre mňa...“ t 10, 37 – 42

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Iste mi dáte za pravdu, keď poviem, že v živote sme videli množstvo krížov. Drevené, kovové, kamenné, zlaté, strieborné, sklenené, umelecké, ale aj celkom prosté, vyrobené z dvoch previazaných paličiek. Všetky kríže, nech sú akékoľvek, evokujú nám Krista, ktorý nesie svoj nástroj umučenia. A priznajme si, že to vôbec nie je príjemný pohľad.

Preto nás možno prekvapí Ježišova požiadavka z dnešného evanjelia, ktorá vyznieva ako hlavná podmienka priateľstva s ním: *Kto neberie svoj kríž a nenasleduje ma, nie je ma hoden.* Po týchto slovách môžu zostať mnohí zarazení a môžu sa pýtať: *Je to vôbec možné, aby ten, ktorému dávame prívlastky „tichý“ a „pokorný“ vyžadoval niečo podobné?*

Nezabúdajme však, že v Kristových časoch, kedy svetu vládli rímski cisári a celá svetová politika stála na rozpore dvoch vrstiev – otrokov a slobodných, bolo ukrižovanie častým trestom smrti, ktorým sa popravovali politickí alebo náboženski agitátori, piráti, otroci a tí, ktorí nemali žiadne občianske práva. Ukrižovanie spočívalo v zavesení odsúdenovho tela na zvyčajne drevený kríž, obyčajne pribitím. Človek, odsúdený na ukrižovanie, bol najskôr zbičovaný. Potom zvyčajne vliekol priečny trám svojho kríža až na popravisko. Tam už bola v zemi pripevnená zvislá časť kríža. Na popravisku bol odsúdený vyzlečený zo šiat a s rozťahnutými rukami bol priviazaný alebo pribitý klincami (tie prechádzali zápästiami) k priečnemu trámu. Trám bol potom zodvihnutý a pevne pripevnený k zvislej časti kríža asi 2,5 až 3,5 metra nad zemou. Následne boli priviazané alebo pribité klincami aj nohy (každá noha jedným klincom). Nad hlavu ukrižovaného bolo umiestnené oznámenie, kde bolo jeho meno a zločin, ktorý spáchal. Smrť spôsobilo vyčerpanie, zlyhanie srdca a zadusenie.

Po vypočutí týchto slov možno strpneme od hrôzy pri pomyslení, čo vlastne Ježiš od nás žiada. Lenže je úplne samozrejmé, že my nebudeme niesť ťažké drevené bremeno kríža, ale krížom chápe všetko to, čo nás na ceste životom tlačí k zemi a robí ho ťažkým a problematickým. Je to utrpenie, ktoré každého z nás stretáva v práci, v škole, v rodine, v spoločensktve... Ježišov výraz: *Kto neberie svoj kríž a nenasleduje ma, nie je ma hoden,* znamená dať

utrpeniu zmysel. Pokorne si priznajme, že práve v tomto zlyhávame. Často a radi sa titulujeme ako dobrí

katolíci, ale iba dotiaľ, dokiaľ sa od nás nič nevyžaduje. Keď prídu bolesti a utrpenia, bývame stratení, zdeptaní a cítime sa byť opustení. Koľkokrát sme už vysielali k nebu výčitku: *Prečo? Prečo práve ja? Prečo práve moja rodina?* Koľkokrát sme si mysleli, že Boh nás opustil a prestal nás milovať. Koľké vrásky na tvári a šedivé vlasy na hlave by mohli svedčiť o tom, že sme nedokázali prijať ťarchu. Koľké bezsenné noci by mohli rozprávať ako sme reptali proti Bohu, ktorý na nás zoslal také „strašné utrpenie“.

Dajme však pozor! Náš Boh nás nikdy nenechá osamotených. Veď je naším Otcom a otec nikdy nedovolí, aby jeho dieťa nieslo takú ťarchu, ktorú nezvládne. Veľmi dobre to chápali aj naši predkovia, ktorí hovorili: *Koho Pán Boh miluje, toho krížom navštevuje.* Práve to si treba uvedomiť vo chvíľach, kedy máme pocit, že nik netrpí tak veľmi ako ja a môj kríž je zo všetkých krížov najťažší. Viem, že vtedy by bolo najľahšie utiecť od svojho bremena, ale je tu Ježiš, ktorý chce, aby sme kríž niesli až do konca. Dá sa to však iba vtedy, ak nepohrdneme jeho pomocnou rukou, ktorá je rukou modlitby, pevnej dôvery a odovzdanosti do jeho vôle. Boh čaká iba na náš prosebný výkrik, aby nám túto pomocnú ruku podal.

Stará orientálna legenda rozpráva o bohatom mužovi, ktorý chcel na vysokom brale postaviť dom. Zavolať si teda troch sluhov a rozkázal im, aby každý vyniesol na bralo veľké vreco piesku. Prvý sa najskôr hlboko uklonil a modlil sa: Pane, ty sám vidíš, aké je moje vreco ťažké. Odober mi z piesku a pridaj do vreca toho druhého, lebo je silnejší ako ja. Boh ho vypočul a on s ľahkosťou vyniesol vreco na bralo. To isté urobil aj druhý sluha. Boh mu odobral z piesku a dal ho do vreca tomu tretiemu. Keď však tretí sluha chcel vreco zdvihnúť, bolo tak ťažké, že to nezvládol. Aj on sa sklonil a modlil sa: Pane, ak ťa vôbec smiem o niečo prosiť, tak ťa prosím o silu, aby som túto ťarchu dokázal vyniesť až na vrchol, a tak som poslušil svojmu pánovi a tebe, Bože, aby to slúžilo na chválu. Boh tiež vypočul jeho modlitbu. S veľkou námahou vreco vyniesol a na vrchole ho čakala veľká odmena, lebo priniesol najväčšie množstvo. Skúsme aj my zaujať stanovisko tretieho sluhu a nechcime sa už viac spoliehať na vlastné sily, ale s odovzdanosťou do Božej vôle pokorne prosíme o vytrvalosť, silu a trpezlivosť. Nezabúdajme, že Boh meria váhu kríža podľa pliec a rád pomôže tým, ktorí ho o pomoc s vierou prosia.

Naučme sa pokorne počas tohto týždňa modliť: Pane, ty si niesol kríž až na vrchol Kalvárie. Daj mi silu niesť za tebou aj môj kríž. Pomôž mi v škole, v práci, v rodine..., pomôž mi znášať neposlušnosť a nepozornosť vlastných detí..., pomôž mi v chorobe, trápení a utrpení..., ale pomôž mi najmä vtedy, keď budem pred tebou stáť tvárou v tvár!

Oltárny obraz
Dom matice Slovenska

**Ó, krásne svetlá otčiny,
slovanským kmeňom milené,
vás, bratia, pozdravujeme
a piesňou chváliť ideme.**

**Rím s veľkou poctou vítal vás
jak matka synov v náručí,
a vencom úcty zdobil vás
a novú moc vám poručil.**

**Do našich krajín vyšli ste
vniešť Krista, svetlom preniknúť,
jasom naplniť nebeským
tých, ktorých oslepoval blud.**

**A srdcia hriechov zbavené
horlivosť svätá zachváti
a bezútešné bodliaky
na kvety čnosti obráti.**

**Teraz už z rajskej otčiny
zhladnite na ľud vo svete;
nech živá viera planie v nás,
dedičstvo vaše presväté.**

**Buď sláva svätej Trojici;
nech ona povzbudzuje nás
ísť vašou cestou vznešenou
a získať dary večných krás. Amen.**

Sv. Cyril a Metod, Rch

Rodičovské skratky

Dobré ráno, Božie dieťa!

(o každodennej viere v rodine) pokračovanie

Ešte dve veci

Dve veci o modlitbe som sa naučila pri našej kôpke detí. Vlastne, spája sa to s celou mojou túžbou a záväzkom sprevádzať ich na ceste viery:

Prvá, že modlitba nepočká.

Najlepší čas na modlitbu s deťmi je tu a teraz: Keď si uvedomíme, že Boh je s nami. Keď zbadáme „srandovnú“ húsenicu a krútime hlavami, ako také voľačo mohol Stvoriteľ vymyslieť; keď kubínske zvony prenikavo krásne zvonja na Anjel Pána; keď sa učíme voči sebe láskavosti a boľavo to nejde; keď sa rúti blikajúca sanitka s pacientom...

Tu a teraz si s nami, Pane. A prítomnosť s tebou je svätá. Aj v chaose, únave, neporiadku či v rodičovských zlyhaniach. Ty sám si prítomnosť, ktorú sa učíme vnímať plnšie - „Ja som, ktorý som.“ (Ex 3, 14) Vďaka Katechézom Dobrého pastiera a átriu v našej farnosti i domácnosti majú spoločné modlitby s deťmi nový rozmer - či skôr prioritu - vnímanie kerygmy. Boh nie je požadovateľný a trestajúci policajt, ale Pastier, ktorý všetko dáva - aj svoj život na križi, láskavo sa stará o svoje ovečky, nežne upokojuje, odhodlane hľadá a v tichu sa im prihovára.

Toto je druhá vec, ktorú som sa naučila:

Boh sa v tichu prihovára mojim deťom tak konkrétne a nádherne, ako len On vie.

A ja im môžem pomáhať toto ticho vytvoriť a počúvať Boží hlas. Občas sa podelia s tým, čo v srdci začuli: „Boh mi v lietadle povedal, že sa nemusím tak veľmi báť. Že to prežijem, ale začiatok bude trochu nepríjemný,“ opisuje staršia dcéra let do Londýna bez rodičov. „Zavrel som oči a Pastier mi povedal: Ty si ale dobrý chlapček a máš parádnú novú kolobežku!“ rozžiarili sa po chvíli ticha oči nášmu 5-ročnému. Stáva sa, že sa ma deti niečo spýtajú a nepoznám odpoveď alebo hľadám tie správne slová či usmernenie. „Dobrého pastiera si sa na to spýtala?“ dávam unavene priestor jemu, keď sa dcéra znova pýta, či si môže kúpiť to a hento a ešte aj toto. O chvíľu príde z izby: „No, mami, povedal mi, že nové legíny sa mi zídu, keď ma tieto tlačia, ale tých tričiek už mám fakt plnú skriňu...“

Modliť sa tu a teraz a dopriať si TICHO: „Len v tajomnom tichu Tajomný dáva sa spoznať.“

Nudiš? Fajn!

(o pozitívach nudy)

Čakala nás polovica soboty na štadióne v zafúkanom počasí pri Oravskej priehrade. Futbalista vo svojom živle (vo svojom tíme a vo svojich „horkokrvných“ emóciách) a malí fanúšikovia: školáčka, škôlkarka a batoľa vo svojich svetoch. Jeden školák sa rozhodol piecť so starkou koláč a ostal doma. Dievčatá sa síce vyzbrojili kolobežkami, ale na tráve pri štadióne im to nič nebolo platné. Po prvej studenej hodine z tých piatich, ktoré boli ešte pred nami, som začala byť zvedavá, ako toto dnes „dáme“...

Šuhaji na trávniku boli síce švární, futbal napínavý - pre hráčov i pre rodičov s obhryzenými nechtami, ale aj tak som čakala, kedy príde veta: „Mami, nudím sa!“

A ona tá veta... neprišla!

Dievčatá sa chvíľu naháňali, chvíľu skákali po zemi i tatinovi na chrbát. Potom si vymysleli rozcvičku a „cválenie“ po tráve. Došlo aj na mlynské kolesá. Od nich nebolo ďaleko k fúrikovaniu a stojkám na hlave, pri ktorých som im asistovala. Potom si tuším naše baby spievali, tancovali - občas sa skrývali pod konármi brezy, obzerali huby, čiernu škvaru a pohybujúce sa miniatúry v tráve.

Zrazu som si uvedomila, ako dokonale sú „tu a teraz“ a naplno si užívajú prítomnosť s tým, čo majú; s tým, kde sú a ako do toho svojím chichotáním nenútené zapájajú okolie. Nepotrebujú nič navyše -

dospelého, ktorý by im vymýšľal program; super hračku či umelé stimuly. Už neviem ako, začali chytať do jemnej šatky odmotanej z krku vietor. A ten ju nadnášal. Pridala som sa k hre, ktorú viedli - skúšali sme to aj so šalom. A nakoniec sme vlastne púšťali „šarkanov“, hrali sa na plachetnice, cez šál sme preskakovali ako cez švihadlo a napokon sme si z nich spravili kľbko a ako mažoretky povzbudzovali náš tím.

Možno sa dievčatá miestami aj nudili, ale po chvíli si niečo vymysleli a užívali si voľný čas vo svojej réžii.

Mária Jokelová Ťuchová „Rodičovské skratky“

Výročie posviacky farského kostola:

V pondelok 3.júla slávime výročie posviacky nášho farského kostola.

Pre našu farnosť je to slávnosť.

Slávnosť sv. Cyrila a Metoda:

Túto slávnosť slávime v stredu 5.júla. Hoci to nie je prikázaný sviatok, veľmi odporúčam účasť na sv. omši.

Sväté omše budú ako v nedeľu – teda o 8:00 a o 11:00 hodine.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i kvetinovú výzdobu. Prosím skupinu čísla domov 388 – 420.

Sväté omše v 13. týždni cezročného obdobia (A)

3.VII. pondelok

18:00 Za † Vilmu Gyori (1. výročie smrti)

4.VII. utorok

18:00 Za † Gizelu a Irenku

5.VII. streda

08:00 Na úmysel

Lektori Pešková Macáková

11:00 Za † Mariána Stojkoviča

Lektori Pešková Macáková

6.VII. štvrtok

18:00 Za † Jozefa Hrdloviča

7.VII. piatok

18:00 Za † Rudolfa Poláka (1. mesiac od smrti)

8.VII. sobota

08:00 Za † rodinu Gašparovičovú

9.VII. 14. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Na úmysel

11:00 Za famílikov

Lektori: Kuric Kulifajová

Liturgický kalendár

3.VII. pondelok sv. Tomáša, apoštola **Sviatok**

4.VII. utorok sv. Alžbety Portugalskej, **Lsp**

5.VII. streda sv. Cyrila a Metoda, Slovaných Vierozvestcov, **Slávnosť**

6.VII. štvrtok sv. Márie Goretií, panny a mučenice **Lsp**

7.VII. piatok sv. Antona Márie Zaccariu, kňaza **Lsp**

8.VII. sobota sv. Preblahoslavenej Panny Márie, v sobotu **Lsp**

Kniha na jedenie

Ak je nám niekto veľmi milý, občas povieme, že je na zjedenie. No ak sme poriadne hladní, niet nad kus čerstvého chleba. Aj Biblia ako živá kniha je pokrmom, ale duše, srdca. Sama o sebe hovorí: „*Pán Ťa nechal hladovať... aby ti ukázal, že nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Pánových úst.*“ Práve týmito slovami Ježiš umlčal púštníka, ktorý mu ponúkal bežný chlieb v čase, keď bol poriadne vyhladnutý na pustatine.

Keď Izraelitom na púšti pokrýla nadránom celý tábor manna, nevedeli, čo to je. Mojžiš na ňu našiel len slová, že je to chlieb, ktorý vám Pán dal z neba. Jedni si z nej nazbierali menej, iní viac. Kto viac doniesol, nemal prebytok a ten, kto menej, nemal nedostatok. Každý si nazbieral toľko, koľko mohol zjesť. Tak si i my môžeme z Pánovho slova hojne nazbierať každý deň. No kto si chcel z manny nazbierať do zásoby, tomu sa skazila. Veru, keby sme študovali Písmo pre samolúbošť, tak i nám sa pokazí „žalúdok“. Neskôr Biblia hovorí o tom, že manna mala zvláštnu vlastnosť: sadla na chuť každému osobitne.⁹ A mala práve tie živiny, ktoré ľud na púšti potreboval. Niečo ako dnes jedlo pre kozmonautov. No pokrm takej kvality, ako bola manna, môže byť len vlasťou Božích vecí. Len tie, konkrétne Božie slovo, majú schopnosť prispôbiť sa našmu vnútru dokonale.

Obyčajný pokrm asimilujeme a stane sa súčasťou nášho tela, života. Pri Biblii sa však stáva čosi nečakané. Nielenže z nej zijeme, ale nás aj pretvára v seba - „zje“ nás ona sama. Možno práve toho sa niekedy inštinktívne bojíme, avšak zbytočne. Zmocní sa nás totiž tak, že sa staneme ešte viac sami sebou. Staneme sa tým, čím túžime byť, ešte viac ľuďmi, ba ešte viac Božími deťmi. Smelo teda môžeme poslúchnuť Božie výzvy prostredníctvom prorokov, aby sme doslova jedli Božie slovo, dobre ho rozžuli a prehltali..

Kniha, ktorá rastie

Ako sa len vieme tešiť, keď nám v záhradke niečo pekne vyrastie! Rast je prejavom života. Aj Biblia sa giganticky rozrástla do všetkých kútov sveta. Počas Turíc Duch Svätý spôsobil, že každý z poslucháčov Božieho slova mu rozumel vo svojom jazyku. Tie prvé Turice trvajú dodnes: nielenže Biblia bola preložená do rozličných jazykov, ale sa aj zživa s tradíciami a podmienkami každého národa. Isteže, definíciou rozsahu Biblie sa jej kvantitatívny rast zastavil: už do nej nepribúdajú nové knihy. Ale môže naďalej rásť novými výtlakmi, vylepšenými prekladmi a ďalšími a ďalšími vydania. Okrem toho rastie aj vzhľadom na hĺbku exegetických štúdií a teologických či duchovných reflexií. A vďaka Bohu rastie i prostredníctvom vitality liturgie a pastoračnej činnosti.

No jestvuje i rast, ktorý štatistika nedokáže zachytiť, a tým je rast Božieho plánu spásy v dejinách, čiže rast samotného Božieho slova vo všetkých srdciach všetkých dôb. Stačí si spomenúť na zopár učeníkov pred dvoma tisícami rokov a na milióny kresťanov dnes. Jej ešte neviditeľnejší rast sa prejavuje hodnovernosťou tých, ktorí podľa nej žijú a svedčia o nej vlastným životom. Ten, kto ju prináša, môže byť prenasledovaný či v okovách, ale Slovo, ktoré nesie, sa nebude dať spútať nijako.“ Dodnes sa Biblia majestátne prispôsobuje všetkým svojim adresátom. Mysli i srdcu každého zvlášť - stáva sa *všetkým pre všetkých*.¹² Prichádza všade, aby spájala a zapájala do tajomnej jednoty aj tých, čo sa doteraz nepoznali. A tak nielen Biblia je v pohybe, ale sama vie rozhybať akéhokoľvek človeka, ba celé spoločenstvá a národy k hrdinskej láske, k svätosti.

Nielen Biblia, ale aj samotný Ježiš výstižne hovorí, že Božie slovo je semeno, semeno, ktoré má v sebe život.¹³ Isteže, každé malé semienko zostáva bezbranné voči násiliu. Aj my by sme sa mohli zbaviť semena Božieho slova, lebo je maličké, jemné a hlavne si váži našu slobodu a dobrovoľnosť. Ale ak je raz hodené do dobrej zeme nášho srdca, je také plodné, že stačí z neho jedno-dve, aby prebudilo celú našu bytosť a jeho rast už nič nezastaví. Každý nájde vo svätom texte to, čím sa stáva, a bude vydávať nezvyčajné ovocie. Lebo Biblia rastie s tým, kto ju číta, a jej čitateľ rastie s ňou. Také je slovo Boha. A navyše Biblia nerastie len vo vzťahu k jednotlivcovi, ale aj v spoločenstve a spoločenstvo skrze ňu.

Dagmar Kráľová „Skús to Bibliou“

Duchovný život

Čo konkrétne pomáha vám?

Pri udržiavaní línie kráčania s Bohom mne osobne veľmi pomáhajú chvíle v priebehu dňa, ktoré ma akoby skontrolujú, či som v spojení s Bohom. Mám rád úplne obyčajnú vec - hodinky. Stále ich mám na ruke a každú hodinu mi zapipajú. Zámerne nosím také, ktoré mi zvukom oznamujú čas. Keď začujem signál, sám seba sa opýtam, či som v tejto hodine bol s Bohom. Následne mu odovzdám ďalšiu hodinu dňa. V minulosti boli takýmto signálom hodiny na veži, ktoré odbíjali o štvrté, o pol, o trištvrté a o celej. Vtedy sme mohli pravidelne zažívať zvuk z neba, ktorý nás volal do spojenia s Bohom. Nádhera v tomto celom je, že nikdy nemusíme prežívať samotu, ale môžeme byť s Bohom

Dá sa to aplikovať aj na mamičky na materskej?

Pre mamky môžu byť chvíle modlitby, napríklad keď hojdajú dieťa na rukách. Skúste si vtedy spievať nejakú pieseň s duchovným obsahom, ktorú poznáte. Využite ten moment a modlite sa za vaše dieťa, aby ho Pán požehnal a rozvinul potenciál jeho života do plnej úrovne. Snažte sa byť v spojení s Bohom a nenechajte sa odrhnúť od jeho prítomnosti. Často si to neuvedomujeme a strácame túto príležitosť, nechávame všetko na seba. Skúste si sadnúť, možno aj dnes, a zamyslite sa nad tým, ako vyzerá váš duchovný život, vaša modlitba a spojenie s nebom. Je to niečo, čo máme, alebo nám to chýba? Máme počas dňa aspoň pár momentov s Pánom, alebo ich potrebujeme zintenzívniť? Je náš duchovný život len o rannej modlitbe, alebo o pravidelnom kontakte s Bohom?

Môžu nám pri tom pomôcť aj rôzne náboženské predmety a zobrazenia?

V niektorých domácnostiach môžeme vidieť rozmiestnené rôzne citáty zo Svätého písma. Určite máte aj vy niekde kríž či obraz. Nemajú to byť len dekorácie, ale práve tieto predmety v nás majú evokovať nadprirodzený život, do ktorého sme pozvaní. Prostredníctvom nich môžeme vnímať duchovnú realitu, v ktorej máme možnosť žiť a neustále rásť. Ak je Božia prítomnosť pri nás, ak ju evidujeme a ak s ňou spolupracujeme, prináša so sebou pokoj, vyrovnanosť a impulzy cez ktoré vnímame duchovné rozmery. Duch Svätý cez ne spôsobuje, že máme silu konať veci, ktoré by sme inak nikdy nerobili. V rodine či voči manželovi prídu podnety, keď si povieme, že toto by sme mohli urobiť! Duch Svätý dáva kreativitu, prináša so sebou nápady, ktoré môžeme neustále prijímať a žiť z nich. Uvidíte, že vtedy bude život naberať novú úroveň.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Na minútku

Príbeh o džbáne

Kedysi dávno bolo na zemi veľké sucho. Vyschli všetky jazerá, pramene, potoky a studne. Suché boli stromy, kríky i tráva.

V malej dedinke dievčatko vylakane hľadalo na mamu ležiacu v posteli. Lomcovala ňou horúčka, pery mala suché a popraskané. Hoci už bola tma, dievčatko sa zakrútilo do maminho šálu a s hlineným džbánom v ruke vyšlo von hľadať aspoň dúšok vody.

Chodilo sem a tam, no nepodarilo sa mu nájsť ani kvapku. Vyčerpané si ľahlo na trávnu a zaspalo.

Keď sa zobudilo a zodvihlo džbán, zistilo, že je v ňom trocha vody. Voda bola veľmi studená a priesvitne čistá.

Dievčatko bolo šťastné. Dostalo veľkú chuť napiť sa, no potom si uvedomilo, že ak sa napije, nezostane dosť vody pre jeho mamu. Rozbehlo sa teda domov s džbánom v náručí. Tak veľmi sa ponáhľalo, že si nevyšimlo šteniatko pred ich domom, zakoplo a spadlo.

Dievča sa zodvihlo so slzami v očiach. Myslelo si, že vodu vylialo. Džbán však spadol a zostal pevne stát, nestratila sa ani kvapka vzácnej vody. Psík smutne za-kňučal. Dievčatko si nalialo trochu z vody do dlane a ponúku ju psovi, ktorý ju dychtivo vychlípal a znovu začal vrtieť chvostom.

Dievča vzalo džbán, no na svoj veľký údiv zistilo, že už nie je z hlíny, ale z ligotavého striebra.

Utekalo domov a podalo ho mamičke.

„Mama, mamička! Našla som vodu!“ Matka jej však povedala: „Ja aj tak zomriem, radšej ju vypi ty!“ a vrátila džbán dcére.

V tej chvíli sa strieborný džbán zmenil na zlatý.

Dievčatko bolo veľmi smädné a už-už si priložilo džbán k ústam, keď vtom ktosi zabúchal na dvere. Dievča išlo otvoriť. Pred dverami stál biedny tulák, ktorý polohlasne zamumlal: „Trochu vody, prosím, pre lásku Božiu!“

Dievča prehltno sliny a podalo.

Zrazu sa na džbáne objavilo sedem žiarivých diamantov a z každého z nich vytryskol prúd čistej a sviežej vody.

„Dávajte a dajú vám: mieru dobrú, natlačenú, natrasenú, vrchovatú vám dajú do lona. Lebo akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám.“

Ježiš

Bruno Ferrero „V zlatej knihe života“

Zamyslenia

OSTAŇTE V MOJEJ LÁSKE

Jn 15, 8

Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia a stanete sa mojimi učeníkmi. Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske! Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske, ako ja zachovávam prikázania svojho Otca a ostávam v jeho láske. Toto som vám povedal, aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná. Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali

navzájom, ako som ja miloval vás. Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov. Vy ste moji priatelia, ak robíte, čo vám prikazujem. Už vás nenazývam sluhami, lebo sluha nevie, čo robí jeho pán. Nazval som vás priateľmi, pretože som vám oznámil všetko, čo som počul od svojho Otca. Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo; aby vám Otec dal všetko, o čo ho budete prosiť v mojom mene. Toto vám prikazujem: Aby ste sa milovali navzájom.

Uvažujme: V posledný večer pozemského života Pán Ježiš odhaľuje učeníkom najhlbšie tajomstvo svojho života. Jeho život je daný dôverným vzťahom lásky S Otcem: *Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás* (Jn 15,9a). A preto jeho testament znie: *„Ostaňte v mojej láske!”* (Jn 15, 9b). Prakticky to znamená zachovávať jeho prikázania, medzi ktorými najväčším je milovať Boha celým srdcom, milovať druhých i seba samého, milovať sa navzájom láskou, akou nás on miluje. Láska v Ježišových slovách a v živote nie je sentiment (citovosť), ani *flatus vocis* (prázdne slová) dnešného sveta. Kristus sa pod toto slovo podpísal svojou službou, svojím krížom i zmŕtvychvstaním. Nielen hlasom, ale aj svojím životom hovorí: *Lásku mať, milovať znamená dávať život za druhých* (porov. 1 Jn 3,16). Tak to vyjadruje apoštol Pavol: *Žijem z lásky Božieho Syna, ktorý si ma zamiloval a seba samého vydal za mňa* (porov. Gal 2,20). Tak napíše svätý Ján: *Vtedy prechádzame zo smrti do života, teda milujeme, keď dávame život za bratov* (porov. Jn 5, 24).

Ostávať v Ježišovej láske znamená dávať život ako on, nežiť pre seba, byť obetou lásky pre druhých.

Ježišovými priateľmi sa stávame, ak robíme, čo nám prikazuje. On nám neprestáva opakovať, že jeho prikázanim je, aby sme sa navzájom milovali. Len tak môžeme zostať v jeho láske, len tak môže byť v nás jeho radosť úplná. Len tak môžeme prinášať ovocie, ktoré ostáva, len tak nám môže nebeský Otec dávať to, o čo prosíme. Ak by sme ako Kristovi kňazi vo všetkom inom zostávali a aj obstáli, len nie v jeho láske, nie vo vzájomnej láske, akou nás on miloval, platilo by o nás to, čo píše apoštol Pavol: *„Nič by mi to neosožilo“* (1 Kor 13, 3).

Povzbudme sa: Svätý Augustín píše: Pravda sa zjavuje v láske, ba láska je prameň pravdy a poznania. Láska je pravda.

Misionár malomocných Raoul Follereau hovorí: Nezabudnite - jediná pravda je naša vzájomná láska. Pravdu máme iba vtedy, ak sa navzájom milujeme.

Pýtajme sa: Ako sa usilujem žiť Ježišov testament: Ostaňte v mojej láske? Ako vnímam, chápem a uskutočňujem lásku? Čo pokladám za prejav Ježišovej lásky ku mne? Milujem tak, že dávam svoj život za druhých? Nezvykol som si žiť pohodlne, len pre seba samého? Patrím k Ježišovým priateľom? Prenehávam vo svojom povolaní iniciatívu Pánu Ježišovi? Nechávam ho určovať spôsob môjho myslenia a života vôbec?

Konajme: Počas adorácie sa budem v modlitbe pýtať Pána Ježiša, čo pre mňa po tieto dni konkrétne znamená ostať v jeho láske.

Modlime sa: Pane Ježišu, ty si žil a žiješ z lásky a v láske, ktorou ťa miluje Otec. Touto láskou miluješ aj nás, každého osobne. Pomôž mi znova a znova ju poznávať. Pomôž mi uveriť v tvoju lásku a žiť z nej. Chcem byť navždy tvojím priateľom a prinášať trvalé ovocie. Chcem žiť v úplnej radosťi a s dôverou prosiť tvojho i nášho Otca.

Mária, Matka ustavičnej lásky, oroduj za mňa!

Jozef Šuppa SJ „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku